

ЕКСКУРЗИЈА... СУПЕР СТВАР

Многи људи кажу да је екскурзија нешто незаборавно... Е, па ми, тренутно четврти разреди, смо се у то и увјерили — из прве руке!

Дакле, били смо на екскурзији од 22.5. до 30.5.2004. године; ишли смо у Шпанију (Lloret De Mar, тачније, успут смо видјели и неке друге државе и градове, вратили се кући, заспали. А сад о томе мало опширније...

Прича почиње негдје око пола пет ујутро, 22. маја 2004. године. Испред, нама свима знане, зграде Гимназије скупила се гомила мама, тата, сестара, браће и комшија да испрате нас, тада трећи разред, на екскурзију. Након што смо се по пети пут пребројали и провјерили имамо ли пасоше, кренули смо. Машу нама они са тротоара, машемо ми њима, скренуо бус десно, нема више махања — слободни смо! И док сам тако, још увијек много поспана, кроз прозор гледала Бањалуку како се буди, ни сам још увијек могла повјеровати да идем у Шпанију, као да сам још увијек сањала (мада, у пет ујутро би и требало да се сања) — ипак, треба прећи добар дио Европе да би се до

тамо стигло. Било како било, пут је полако одмицао и ми смо прошли кроз Хрватску и Словенију и ко за час, уз луду атмосферу у бусу, стигли смо у Италију, тачније у Lido De Isolo. То мјесто је било наше прво преноћиште. Град уопште није лош, има супер уређене плаже и скроз добар сладолед. Мада, пице им и нису баш нешто, а и поскупе су (8 евра)...

Сутрадан, негдје око подне, кренули смо даље... Тај дан је био одређен за обилазак града Вероне и разгледање њених знаменитости.

Дакле, видјели смо амфитеатар, Јулијину кућу (да, то је она из „Ромеа и Јулије“), Трг *Trava*, гробнице породице Scaligheri, итд. То је све било баш супер, а посебно је било добро то што смо имали водича који нам је о тим знаменитостима говорио сваки пут кад смо били код њих. Мени је посебно била занимљива Јулијина кућа. Обичај је да по зидовима те куће напишете своје име и име симпатије или момка/цуре. Ти зидови су толико ишарани да више и нема мјеста да се нешто напише, па су се почели и лијепити папирићи са именима по њима. У дворишту се такође налази и Јулијин кип кога цуре ухвате за

десну руку, а момци за дојку, па се тако фотографишу. Тај обичај, као и остали у и око Јулијине куће требало би да донесу срећу у љубави. Ех, кад би... У кућу се за неких евро-два може и ући. Нема много намјештаја у тој двоспратној кући: покоја столица, слика и тако то, али најважнији је онај славни балкон са ког је Јулија Ђаскала са својим драгим :). Поподне, тог истог дана, опет смо сјели у аутобусе.

Сљедећа станица — Lloret De Mar. Ову ноћ, за разлику од претходне, провели смо у бусу, али то није био неки проблем јер смо пролазили кроз јужну Француску, тако да смо имали прекрасан поглед на њене градове ноћу...

Напокон смо дошли у Lloret (3. дан). У том приморском, шпанском градићу провели смо четири незаборавна дана. Купање у мору било је резервисано само за најхрабрије, јер је вода била јако хладна, а и хладан вјетар на плажи није изостао. Упорно смо ишли да се купамо, али једино што смо успјели радити на плажи јесте то да смо се покушавали загријати због немилосрдног вјетра. Али, имали смо базен у хотелу, тако да смо бар ту запливали. Иначе, хотел у којем смо били зове се Don Huan, има три

